

KIS TÜKÖR

A RÉVKOMÁROMI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ HIVATALOS LAPJA

Üdvözlét az Olvasónak!

Isten nagy kegyelme, hogy ebben az esztendőben, amelyet jubileumi évnek nyilvánítottak, írásban is megszólíthatjuk városunk református közösségét. Tesszük ezt e lap, a *Kis Tükör* hasábjain, amelynek Csipkerózsika-álma véget ért, és az Isten bennünk munkálkodó szeretete életre keltette, hogy szolgálja ismét az Ő neve dicsőségét.

Hosszú évtizedek csendjét töri most át az írott szó, amely meg akar kapaszkodni szívünk taláiban, hogy az olvasott üzenetek, jó szó, híradás, leírások és értesítések mozgósító ereje megvalósulva életet teremtsen.

Összekapcsol most ez hitvalló őseinkkel, akik nehéz körülmények között, életviharokban, sokszor vergődve, de szent bizonyossággal éltek minden napjaikat, mert eljutott hozzájuk mindig - bár emberi gyarlósággal átitatva - legalább egy-egy foszlánya az isteni Igének.

Ezt szolgálta az a folyóirat is, amelyet gyülekezetünk néhai lelkipásztora, nt. Galambos Zoltán indított 1928-ban *Kis Tükör* címmel. E tizennyolc évfolyamot megért lap kiadását még a 2. világháború sem tudta megakadályozni. De abbamaradt aztán a háborút követő vallásüldöző rendszer miatt.

S most, a 2000. esztendőben Isten kegyelmét és segedelmét kérve indítjuk útjára az I. évfolyam 1. számát mindenki gazdagodására és épülésére, Isten nevének dicsőségére.

Szeretnénk, ha e pillanatnyilag negyedévenként megjelenő lap hírközlő lenne, tanítana, erősítene, azok számára is hasznos olvasmány-

nak bizonyulna, akik talán már tehetetlenségüknél, betegségüknél, magányosságuknál fogva nehezen tudnak kapcsolatot tartani embertársaikkal, hittestvéreikkel, a gyülekezettel. De hisszük, hogy e lap hasábjain megjelenő írások mint az olvasás által élővé váló üzenetek adnak majd hírt arról, hogy Jézus Krisztus ma is munkálkodik a szívekben, és sokakat odaállít elhívás által azok sorába, akik előttünk járva taposták a hívó élet útját. Szeretnénk példájukat követve, Krisztust, egyházunkat, népünket szeretve szolgálni e lappal is.

Ehhez kérjük mindannyian Urunktól az erőt, a bölcsességet, a neki engedelmes szívet, s a tisztelt olvasótól pedig az imádságos háttérrel.

Fazekas László
lelkipásztor

„Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bíz.”

(Zsolt. 34,9)

A hathetes böjti időszak napjait éljük. A „mindent akarok azonnal” jelszóval átítatott fogyasztói társadalom még a fogalmát sem használja a lemondásnak és önmegtartóztatásnak. Hol van hát még annak gyakorlatától!

ez-e a böjt, amit én kedvelek, hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad... Nem az-e a böjt, hogy az éhezőnek megszegd kenyered, és a szegény bujdosókat házádba bevigyd, ha meztelent látsz, fel-

hanem az Úr. A felajánlott böjt önmagában mindig halott, ha nem társul hozzá imádság, amely bűnbánattartásból és Isten szavára való odafigyelésből áll. A böjt akkor válik áldássá, ha testünk megsanyargatásával is azt a célt szolgálja, hogy elmélyítsük imaéletünket.

Istennek ez a csodálatos ajándéka teljesen elveszíti értékét és értelmét, ha kívülről erőltetik, vagy formálissá válik. Ezért teljesen individuális, személyes, a keresztyén és Isten közötti kapcsolatból születik és táplálkozik.

Ez az előttünk levő pár hét legyen hát az „odafigyelés” ideje.

Figyeljünk jobban magunkra! Mit teszünk, amit nem kellene, s mit hagyunk el, amire pedig szükség lenne. Böjtöljünk a szavakkal, ha kell, s böjtöltesük meg vágyainkat és elvárásainkat!

Figyeljünk egymásra, a másik gondjára, terheire, mert „azért van seb, hogy bekösse kezéd”, s azért is van kezünk, hogy emeljen és vigyen elesőt és megfáradottat.

Figyeljünk jobban Isten szavára belső szobánkban, napi csendességünket tartva, vagy gyülekezeti alkalmainkon, ha szól az Úr.

Legyen ez az időszak odafigyelés Krisztus szenvedésére, odanézés és ellátás a Golgota hegyére, hogy még jobban megerősödjön bennünk Isten váltságművének valósága: az Úr Jézus érted és értem szenvedett a kereszten. Mert „**még most is így szól az Úr: Térjetek meg hozzám teljes szívetek szerint, böjtöléssel és sirással, kesergéssel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjetek meg az Úrhoz a ti Istenetekhez, mert könyörülő és irgalmas ő, késedelmes a haragra s nagy kegyelmű**” - írja Jóel próféta. (2,12-13).

Az ő irgalmában és kegyelmében bizakodva haladjunk nagypéntek felé a 459. dicséret 2. versével:

„Megtörve és üresen adom magam neki,

Hogy újjá Ő teremtsen, az űrt Ő töltse ki.

Minden gondom, keservem az Úrnak átadom,

Ő hordja minden terhem, eltörli bánatom,

Eltörli bánatom.”

**Fazekas Zsuzsanna
segédlelkész**

BÖJTTEL NAGYPÉNTEK FELÉ

Az egyházi életben is a böjt jelentősége gyakran arra korlátozódik, ami egy egyházi falinaptár böjthavi felhívásaként olvasható: „A böjti időben esküvőt, lakodalmat nem tartunk!”

Mi, reformátusok idegenkedünk a böjt gyakorlatától, inkább a katolikus hagyományhoz tartozó szokásként könyveljük el. még szóhasználatunkat is megpecsételi ez a tény. A karácsonyi ünnepkör utolsó napját a régi magyarok húshagyó keddeknek nevezik el. Ez a név utalás arra, hogy másnap a nagyböjt kezdődik. hamvazószóval indul a húsvét előtti negyven napos nagyböjt időszaka. Ez az elnevezés onnan származik, hogy a római katolikus liturgiában a pap hamuval keresztet rajzol a hívek homlokára: „Por vagy, és vissza fogsz térni a porba!” A nagyböjti időszak hat vasárnapját az Úr szenvedéseire való emlékezésnek szenteljük.

Érthető, de nem igazolható e tény: nem értjük a böjt lényegét.

Mit jelenthet nekünk ma a böjt? Régi, elhagyható csökevény talán, vagy örökölt tradíció, netelán valami más, esetleg több?

Ad fontes! - Vissza hát a gyökerekhez! Vissza tehát a mi gyökereinkhöz, zsinórmértékünkhöz: a Szentíráshoz!

Az ószövetségben a böjt ételektől, vagy bizonyos italoktól való tartózkodást jelentett a Törvény szerinti meghatározott napokon. Isten választott embere egyénileg /Dávid/ vagy közösségileg /Ninive/ is böjtölt bűnbánata jeleként. Különböző történelmi korokban a hitélet elsekélyesedésével a böjtölés is külsőséggé vált. A próféták nemhiába ostromozták az Istentől elfordult népet hamis böjtölésük miatt. Ézsaiás prófétánál ezt így olvassuk: „**Hát nem**

ruházzad” (58,6-7).

Jézus sem alap nélkül inti kora „kegyeseit” a Hegyi Beszédben: „**Mikor pedig böjtöltök, ne az emberek lássák böjtölésedet, hanem a te Atyád... aki titkon néz, megfizet néked nyilván**” (Mt 6,18). Jézus arra tanít, hogy a böjt nem arra való, hogy kiérdemeljük általa az emberek csodálatát, de még Istentől sem erőszakolhatjuk ki ennek révén a kegyelmet. Hiszen nem maga a böjtölés igazít meg minket Isten előtt, ahogyan a farizeus is hiába imádkozott a templomban erényként vagy érdemszerző jócselekedetként tűntetve fel hetenkénti kétszeres böjtjét. Nem ő volt az, aki megigazulva ment haza, hanem a magát megalázni tudó vámszedő (Lk 18,9-14).

A böjt gyakorlatának több formája lehet. Lehet tartózkodni bizonyos ételektől a böjti időszakban, mikor Krisztus Urunk szenvedésére figyelünk. Lehet azonban böjtöt tartani a tényleges böjti időszakon kívül is. Lehet periodikusan ismétlődő fél-napos vagy egynapos böjtölést tartani, amikor mindentől megtartóztatjuk magunkat.

Mikor böjtöljünk?

Nagy kísértések közepette őseink is gyakran a böjt elcsendesítő és megerősítő segítségéhez fordultak. Fontos életkérdésekben hozott döntéseink előtt is hasznos s böjt, hogy önmagunkat megalázva jobban figyeljünk a mi urunkra.

A böjtnek lehet célja, de sohasem lehet öncélú. Egy asszonyról olvasható egy történet, aki a hét egy bizonyos napján ismétlődően böjtölt megtérten fiaért. De tudnunk kell, nem a böjt fogja megállítani és Istenhez fordítani a maga útját járó fiút,

Az örökifjú március

Március havában megújul a test, a lélek kiteljesedik, a szellem szárnyra kel, mindent magával ragadva. Ezért örökifjú a március, a hadak hónapja, Marsról elnevezve.

Hogy újat, megújulást jelent ez a hónap, azt igazolja a Révkomáromi Ref. Egyház folyóirata, a *Kis Tükör*, amely mint a fönix, az egyip-

évfordulóján, és gényesi nagysága előtti hódolattal foglaltuk márványba - mint a Református Kollégium egykori diákjának - soha el nem múló dicsőségét.

Ezt a márciusi hitet - kisebbségi sorsunk megtartó erejét - is neki köszönhetjük. 1848 fénye így soha nem fakul meg, és üstökösként

tomi mitológia madara, 55 év után újjáéled.

A 2000. év februárjában eklézsiánk világhírnévre jutott nagy fia, Jókai Mór emléke előtt tiszteleghattunk, most különös öröm számunkra, hogy a március is megajándékozta lelkünket egy szellemi táplálékkal: ismét kézbe vehetjük az oly sokáig nélkülözött *Kis Tükör* című lapunkat.

Március örök büszkesége, hogy ennek a hónapnak egyik vezéregyénisége Petőfi mellett a mi Jókaink volt. Rá emlékeztünk születésének 175.

világít előttünk. Előttünk, felvidéki magyarok előtt is, hisz nemzeti megmaradásunk záloga a történelmi múlt vállalása. Erről a múltról írja Jókai: „Ő te dicsőséges, te siralmatos Komárom városa! A kerek földnek nincs olyan városa, mely annyit szenvedett, annyit áldozott volna egy hazáért, egy eszméért, a népszabadságért, mint Komárom városa, együtt és egyenként minden lakója...”

Ezek a szavak köteleznek. Kötelezik a ma emberét, a ma magyarját, hűségre és áldozatvállalásra. Hűnek maradni

Jókai Mór megkeresztelésére emlékezve. Fent: Oláh Imréné a templomban, valamint dr. Szénássy Zoltán a kollégium udvarán (baloldalt).

mindahhoz, amit apáink hagytak ránk, hittel és reménnyel kötödni szülőföldünkhöz, ahogy ezt a felvidéki tanárköltő, Sajó Sándor megírta:

„Ha küszködön, ha szenvedőn, ha sírva:

Viselni sorsunk, ahogy meg van írva:

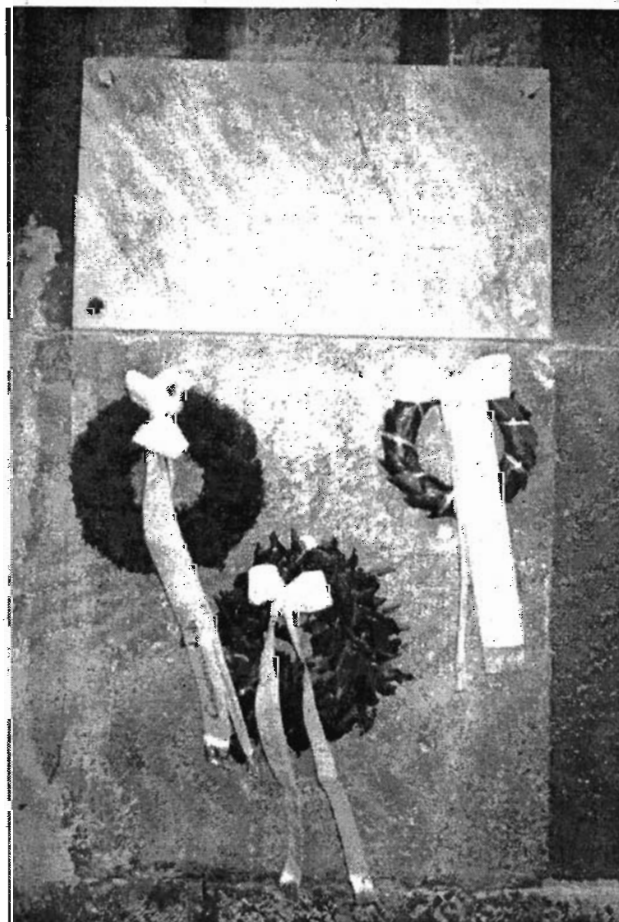
Lelkiünkbe szíva magyar földünk lelkét,

Vérünkbe oltva ősök honszeretét.

Féltőn borulni minden magyar rögre,

S hozzá tapadni örökkön-örökre.”

PhDr. Szénássy Zoltán

Az új Jókai-emléktábla a református kollégium falán

NŐEGYLET

„Derék asszonyt kicsoda találhat?

Mert ennek ára sokkal felülhaladja az igazgyöngyöket“ (Péld. 31,10).

1989 karácsonyán, mikor milliók nagy reménységgel néztek a jövő felé, nekünk, komáromi református asszonyoknak első gondolataink közé tartozott a nagy múltú „Protestáns Nőegylet“ újjáalapítása. A tervezést pár hónap múlva tett követte, 1990. április 19-én összejöttünk 29-en a Kollégium imatermében, hogy ott folytassuk anyáink és nagyanyáink munkáját, ahol ők 1945-ben azt kénytelenek voltak megszakítani. Először is felelevenítettük a régi nőegylet tevékenységét, majd megfogalmaztuk, mit akarunk tenni mi.

Az 1882-ben megalakult *Komáromi Protestáns Nőegylet* alapszabályait megtaláltuk a múzeumban, évkönyveiből, jegyzőkönyveiből hiteles adatokhoz jutottunk a régi nőegylet életéről, munkásságáról. Az ő feladataik főleg karitatív jellegűek voltak, de nagy figyelmet szenteltek az egyházon belüli közösségi életnek. Komoly segítséget nyújtottak szegény gyermekek ruházkodásában, tanszereik beszerzésében. Ami a közösségi életet illeti, ott fő eseménynek az ún. *kószolók* számítottak, amelyek tulajdonképpen batyubál formájú vidám összejövetelek voltak, ahol találkozhattak, szórakozhattak a gyülekezeti tagok, de külső vendégek is.

A nőegyletnek eddig egy tiszteletbeli férfitagja volt, Jókai Mór.

Ismert okokból a Nőegylet a második világháború után - úgy látszott - megszűnt létezni. Istennek legyen hála, a parázs a hamu alatt nem aludt ki, és a legelső adódó alkalommal ismét lángra lobbant.

Tíz évvel ezelőtt az alakuló ülésen összeállítottuk munkánk alapszabályait, megfogalmaztuk lényegét. Az Úr Isten mindenekre kiterjedő gondviselése segítségével szolgálni akarunk a gyülekezetben, az ifjúsági munkában, főleg szeretetvendégségek szervezésében, idős betegek látogatásában, az egyház életében asszonyi kezeket igénylő tevékenységben, vendégek fogadásában. Szeretnénk az áldott emlékü, nemes érzésű elődök példáját követni; nemcsak a protestáns közösségnek, hanem az egész ősi város társadalmának hasznos kis mustármagjává válni. Tekintettel nemzetiségi mivoltunkra, egyik fő feladatunk a magyar irodalmi és történelmi, valamint egyháztörténeti előadások szervezése, amelyekre törekszünk valóban hiteles, kiváló előadókat meghívni. Ezek közül mind a mai napig a legnagyobb eseménynek számít 1990. október 31., amikor is templomunkban több mint 1000 ember hallgatta az általunk meghívott Sütő András, Csoóri Sándor, Czine Mihály és Dobos László előadását.

Figyelmünk kiterjed a művészetek ápolására is. Ezek közül eddig legjelentősebb a Debreceni Kántus, a Kolozsvári Filharmonikusok, valamint Teleky Miklós erdélyi orgonaművész meghívása, koncertjük megszervezése volt.

Nőegyletünk életének egyik legáldottabb része a testvéri nőegyletekkel való kapcsolatok ápolása. Ezek pedig a Pápai Nőegylet, a Deákteri Evangélikus Nőszövetség és a dél-komáromi Nőegylet. Sok felejthetetlen órát töltöttük el együtt.

Ami egészen új volt terveinkben, az a lepramisszió megszervezése. Hogy ezt megvalósíthassuk, szükséges volt a belügyminisztériumban bejegyeztetni magunkat. Ez megtörtént 1992. június 4-én.

A volt szocialista országok közül eddig egyedül Budapesten működött lepramisszió. Először odavittük adományainkat, hogy ők továbbítsák a lepratelepekre. 1992-ben viszont már mi is jelentkezhettünk az Angliában székelő lepramissziós központban, besorolás végett. Így lettünk mi a mai napig a másodikok Budapest után. A Nepál fővárosában, Katmanduban levő lepratelepet osztották ki számunkra, ahová adományainkat küldhetjük.

Tudomásunkra jutott, hogy léteznek lepratelepek Romániában és a volt Szovjetunió területén, amelyekről nemcsak az angliai központban nem tudnak, hanem hazájukban, még a saját népük előtt is letagadják létezésüket. Így semmilyen külső segítségben nem részesülhettek. Félévi keresés után találtuk meg a romániai lepratelepet a Duna deltájában. A volt Szovjetunió területén több mint tíz lepratelepről szereztünk tudomást.

Isten megáldotta ezt a munkánkat is. Az egész ország területéről jöttek az adományok egyházi újságokban megjelenő felhívásainkra, magyaroktól, szlovákoktól, csehek, katolikusoktól, protestánsoktól. Így a mai napig több lepratelepre küldünk havonta 10 darab 10 kilós csomagot.

Szükséges talán pár szót szólni magáról a lepráról, hiszen csak a Bibliából ismerjük ezt a betegséget, és azt gondolhatjuk, hogy már régen nem létezik. Sajnos igenis létezik, sok millió embert sújt világszerte. Ragályos betegség, mi belpoklosságnak mondjuk. A fertőzés terjedésének fő feltétele a tisztátalanság, zsúfoltság, hiányos táplálkozás, valamint a meleg és a nedves klíma. Üszkösödnek, leválnak az ujjak, deformálódik az arc, foltok, hólyagok, göbök keletkeznek a testen. A betegeket évezredek óta elkülönítik, hogy ne fertőzhessék környezetüket. Halálukig a telepeken tengődnek.

Mi nagyon jól tudjuk, hogy városunkban sem kevés a segítségre szoruló ember, iparkodunk is segíteni, ahol tudunk, de a leprások megsegítésére az egész világnak össze kell fognia, mert ahol ők élnek, ott még az egészségesek is nyomorognak.

Hálásak vagyunk Istennek, 10 éve ismét dolgozhatunk. Csakhogy ez alatt az idő alatt az évekkel együtt szaporodtak ráncaink, fehérebb lett a hajunk. A folytonosság biztosítása végett fiatal asszonytestvéreink jelentkezését várjuk, kapcsolódjanak be a nőegylet munkájába, hogy dolgozhassunk, illetve dolgozhassanak tovább, Isten dicsőségére gyülekezetünk és városunk javára.

Üdvözljük az újonnan megjelent *Kis Tükör* című újságot asszonyaink legkedvesebb énekével: „Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van...”.

**Oláh Imréné
elnök**

Juhász Gyula

Imádság a gyűlölködőkért

*Én Jézusom, te nem gyűlölted őket,
A gyűlölködőket és a köpködőket.*

*Szeretted ezt a szomorú világot
S az embert, ezt a nyomorú virágot.*

*Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet,
És hogy fölöttünk csak az Úr télhet.*

*Szelid szived volt, ó, pedig hatalmad
Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.*

*A megbocsájtást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.*

*Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, amely égbe harsan.*

*A gyilkos ember hangját, aki részeg,
S a szeretet szavát feszítené meg.*

*Én Jézusom, most is csak szánd meg őket,
A gyűlölködőket és a köpködőket.*

*Most is bocsáss meg nekik, mert lehet,
Hogy nem tudják tán, mit cselekszenek.*

Jézus él!

Luther életrajzírói feljegyezték, hogy amikor Luther elcsüggött, vagy nagy szorongatásba került, újra és újra leírta, sokszor a falra, íróasztalára: Vivit! Él! Jézus él!

Newtonról, a nagy tudóstól, aki mélyen hívő ember volt, valaki gúnyosan megkérdezte: „Aztán hogyan szedi össze életre az Isten egyszer a halottakat?”

A nagy tudós benyúlt a fiókba, kivett egy dobozt, abból egy marék vasreszeléket, és szétszórta az asztalon.

- Szedje össze - mondta az idegennek.
- Nem tudom - felelte az.

Erre a tudós kivett a zsebéből egy mágneset, és a vasreszelék fölé tartotta. Mind hozzácsapódott. Egy szempillantás alatt, az utolsó szemig.

- Nos, valahogy így! - felelte szerényen a tudós.
- Engem máris magához vonzott.

Gyököcssy Endre

„Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő lábainak zsámolya elé, szent ő.”

(Zsolt. 99,5)

„Az igazság felmagasztalja a nemzetet, a bűn pedig gyalázatára van a népeknek.”

(Péld. 14,34)

A gyermek-istentiszteletekről

A Kis Tükör hasábjain folyamatos beszámolóra nyílik lehetőségünk a gyermek-istentiszteleti alkalmakról. A felnőttgyülekezettel így szorosabb kapcsolatban lehetünk. Nemcsak az istentisztelet eleji közös negyed óra, szülői körlevelek, istentisztelet végi hirdetések, presbitérium előtt elmondott éves beszámoló, valamint a műsorok szolgálják a személyes kötődéseken kívül a mind szervesebb egységet, hanem lapunknak ez rovata is.

Fontosnak tartom, hogy az úrnap gyülekezet számára ne úgy tűnjön, hogy a gyermekek nem alkalmasak az Isten-tiszteletére, ezért valami nekik való foglalatosságról, időtöltésről, lekötésükről gondoskodik néhány gyermek-missziós munkás, „hiszen a templompadban úgyszólván nehezen ülnek meg”.

Isten-tiszteletére alkalmas a gyermek. Legalább olyannyira, mint a felnőtt, sőt Jézus szerint még inkább. A felnőttek istentisztelete önfegyelmet és komoly figyelmet igényel, ami erőt próbáló még önekik is. Még ha a prédikációt sikerül is követnünk, az imára, az ének szövegére, a bibliai felolvasásra, a kötött liturgiai elemekre (köszöntés, áldás, fohász) már nehezebben futja erőnkben. A gyermek figyelmét kevesebbet bír. Mikorra a templomban elkalandozna, egy más (új!) helyen korosztályonként kis csoportokban újra igénybe vehető. Itt viszont már a gyermek befogadóképességének lehetséges módjain közvetíthetjük az evangéliumot. A nagy komáromi templomban s a gyermekek „kistemplomaiban” lélek-

ben és időben egyként üljük meg a vasárnapot.

A gyermek-istentisztelet tehát ISTENTISZTELET, gyermekek számára, a gyermek befogadóképességét figyelembe véve. A vasárnapi iskola kifejezést a hagyomány iránti tiszteletből megőrizhetjük, de a mögöttes tartalomnak nem szabad elsikkadnia. A gyermekeink ugyanúgy istentiszteleten vannak vasárnaponként, mint mi. Ebből pedig néhány nagyon gyakorlati dolog is következik. Segítenünk kell gyermekünket hitében. Az elhangzott történetben lehet, hogy valamit félreértett. Az értelmezésben elakadhatott. Az is előfordul, hogy valamit megértett, s mi vagyunk a gátjai annak, hogy a bizonyosságtétele nem hangzik el, hiszen nem kérdezzük. Méltán gondolja úgy, akár egy életen át, hogy belső „hitdolgokról” nem szabad beszélni.

Szülők, keresztszülők, nagyszülők, vagy valaki, aki a „hivatalosok” helyett vállalja a hitben nevelés imádságos küzdelmét! Vasárnap délelőtt az Uristenről hallott a gyermek, ahogy ti is. Osszátok meg hiteteket egymással! Segítsétek gyermekeiteket hitében! Otthon is lehet énekeinket közösen énekelni, nemcsak a templomban. Odafigyeléssel az ígéről is lehet kérdezni a gyerekeket. A szerepeltetéstől óvakodni kell, de a történet újramondását (újraátélését) meg lehet szeretettetni, s a helyén való kérdés életre szóló bizonyosságot hívhat elő.

Rácz Tibor
segédlelkész

Szombat, este hat óra. Az évszak nem lényeges. A szokott módon, nehezen nyílik a hátsó gyülekezeti terem ajtaja. Az egyik sarokban néma zenészszerzők beszélnek az alig egy órája befejeződött zenekari próbáról. Egy-két régi karosszék, két kanapészerű ülőalkalmatosság és jó néhány műanyag szék mutatja, hogy nagyobb összejövetelek is történnek e falak között. A 60-as évekbeli polcos szekrényről lekerülnek az énekeskönyvek, a bibliák a már majdnem szabályos ovális alakban kirakott székekre. Majd lassan kezdenek szállingózni a fiatalok. Néha hangos kacagás veri fel a régi kollégium hátsó udvarát: egy hete találkozott barátok mondják el az újonnan hallott viccet, vagy egy érdekes történetet; vagy csak épp jólesik egy jóízűt nevetni együtt (ilyenkor nem fontos a poén, nem igényli a kacagni vágyó). Halk vagy hangos beszélgetés közepette megpróbál mindenki mindenkit üdvözölni, és ez a moraj jólesik a fülnek, még ha gyakran emiatt kezdődik is később az IFJÚSÁGI BIBLIAKÖR.

Ez a zúgás nem bántja a fület, nem irritálja különösképpen érzékszerveinket, hanem nyugtat - belénk oltja a jó baráti beszélgetés ajándékát. Élmények

cserélnek gazdát, szerelmek szövődnek közel negyven fiatal között. Lassan, vagy inkább nehezen előkerül a gitár, hogy a beszélgetés egy más fajtájának „pendítse meg a húrját”

(persze ezzel az is együtt jár, hogy az előzőt be kell fejezni). Több tucat fiatal torokból hömpölyög vagy pattan elő egy-egy lelki ének nyugtató dallama. Már szinte minden ifjúhoz tartozik egy ének, amelyet, ha rákerül a sor az énekkérésben, kérésére eléneklünk. Imádkozunk. Az érzékeny szem, amely végignéz ilyenkor ezen a fiatal embercsoporton, túl lát a meghajló testtartáson, a becsukott szemeken és az összetett kezeken, és látja bennünk, rajtunk Isten népét, akik a mozgalmas hétköznapiak után vágyunk együtt közösségben lenni Urunkkal, Megváltónkkal, Mindenható Istenünkkel, ki-ki éppen hogyan szólítja

Az ifjúság egy kirándulás közben

meg Őt imájában. Elhangzik néhány igehely, amelyet a bibliák lapjainak finom suhogása követ. És elkezdődik a beszélgetés. Sok a kérdés, sokat kell megbeszélni. Különböző vélemények csattannak össze, hosszabb hozzászólások hangzanak el, kinos, vagy épp hasznos a csend;

néha egy-egy élménybeszámoló, emlék hatása alá kerülünk. Magyarázunk, segítünk egymásnak, hogy minden a maga legjobb helyére kerüljön. Készülünk a minden napokra; hasznosan akarunk dönteni élet- vagy

percnyi fontosságú dolgokban. Keressük, meg akarjuk tanulni, élni mindazt, ami érték. Nagy feladat áll előttünk: emberek akarunk lenni, maradni a huszonegyedik században is! Tele szeretnénk teremni a világot a lélek gyümölcseivel. A világ vár ránk, „sóvárogva vágyja az Isten fiainak megjelenését”.

Eltelt két vagy három óra, és mi még mindig beszél-nénk, beszélgetnénk, vagy véget szeretnénk vetni ennek a kinos hallgatásnak. Valaki mindig kap valamit. Ismét imádkozunk. Körben, ahogy megszoktuk, gyakoroljuk jó ideje. Egyre kevesebb a hangos ámen, amit az éppen hangosan imádkozni nem akarónak kell mondani, ha nincs ima a szívében. Éneklés után megbeszéljük a szilveszterezést, a farsangi mulatságot, a kirándulást, vagy próbáljuk az adventi vagy a húsvéti műsort, vagy születésnapján gratulálunk egynek közülünk, vagy megbeszéljük, kit hívunk előadni, beszélgetni, ki után kellene elmenni és hívni: hogy közénk tartozzon; mikor találkozunk és hol a hét közben.

Lassan megy az elválás, csoportokba verődve, hangos kacagás és beszélgetés közepette indulunk haza, a komáromi éjszakában.

Az ajtó csukódni, majd záródni is nehezen akar. Egy hétre bezárom ezt az emberillatot...

Ma este is jó volt együtt lenni.

AZ IFJÚSÁGI BIBLIAKÖR

Az éneklő ifjúság

György András

Az elmúlt hónapok eseményei

január 1.

Újévi istentiszteletet tartottunk úrvacsorai közösséggel.

Gyülekezetünk kapott még egy segédlelkészt Novák Róbert személyében.

január 11.

A baptista testvérek az ökumenikus imahétük alkalmával istentiszteleti együttlétre hívtak imatermükbe, ahol Fazekas László lekipásztor hirdette az Igét.

január 17-22.

Megtartottuk az Ökumenikus Imahetet. Minden este hangzott az evangélium és imádságos közösségben töltöttünk egy-egy órát. Naponként más és más igehirdető szolgált (Rácz Tibor segédlelkész, Fazekas László lekipásztor, Novák Róbert segédlelkész, Barkóczy Sándor baptista prédikátor, Magyar Károly r. kat. esperes, Tychon atya ortodox lelkész).

január 23.

Vasárnap délután 4 órakor templomunkban az Ökumenikus Imahét befejező akkordjaként az öt történelmi egyház képviselőinek jelenlétével istentiszteletet tartottunk.

Kereszttségben részesültek:

januárban: Németh Dávid - ifj. Németh Sándor református banktisztviselő és Töltés Annamária református titkárnő gyermeke; Fábrik Miklós - Fábrik Miklós református technikai aszisztens és Hamran Henrietta róm. katolikus háztartásbeli gyermeke;

februárban: Fehér Caroline - Fehér Miklós róm.-katolikus matematikus és Bujdos Claudia református szakreferens gyermeke.

Házasságot kötöttek:

februárban:

Puskás Attila 30 éves róm. katolikus telefonszerelő és Tóth Mónika 32 éves református munkásnő.

Eltávoztak e földi létből:

januárban: Rozbora József - 85 évesen, Nagy Jánosné szül. Nagy Veronika - 53 évesen;

februárban: Zeve Lászlóné Fábik Ilona - 66 évesen, Koltai Imre - 77 évesen, Janetka Ferencné Szuszek Erzsébet - 64 évesen, Kúr Lajos - 63 évesen, Karika Lajos - 65 évesen, Szabópal Béla - 92 évesen;

márciusban: Dr. Kürthy István - 87 évesen, Gál László - 52 évesen.

január 27.

A gyülekezet presbitériuma megtartotta évzáró presbitérius gyűlését, számot adva az 1999-es esztendőről.

február 13.

Istentisztelettel kezdődően megtartottuk évi rendes egyházközségi közgyűlésünket, számot adva a gyülekezet előtt is az 1999-ben végzett munkákról.

február 15.

A Nagykőrösi Ref. Tanítóképző hallgatói a Teológia könyvtárában az „Oldott kéve” c. egyházi darabot adták elő. Erre gyülekezetünk tagjai is meghívást kaptak.

február 16.

Este 6 órakor dr. Hegedűs Lóránt, a Dunamelléki Egyházkerület püspöke tartott előadást a Teológiai Akadémia termében „Az egyházak és az ökumenizmus” címmel, melyen gyülekezetünk presbiterei közül is sokan részt vettek.

február 19.

Hittanos gyermekeink közül 11-en, név szerint: Anyalai Róbert, Édes Gergő, Fazekas Máté, Kucsora Kristóf, Pallag Gergely, Varga Krisztina, Bédi László, Szakál Márta, Pallag Boglárka, Vilimek István és Vilimek Nóra részt vettek a Jókai Missziói Központ Bibliai Versenyén, amelyen 42 csapat közül a kisebbek III., a nagyobbak pedig VII. helyezést értek el. Helyezésükhöz gratulálunk!

február 20.

Istentisztelet keretében emlékeztünk meg Jókai Mór születésének 175. évfordulójáról. A templomban Nőegyletünk elnöknője, Oláh Imréné presbitérünk számolt be az író keresztelőlőjének érdekes körülményeiről. Ezután a Kollégium falán lepleztük le azt az emléktáblát, amelyet a gyülekezet presbitériuma készített saját költségén. Ünnepi beszédet PhDr. Szénássy Zoltán nyugalmazott tanár, gyülekezetünk presbitere mondott.

február 26.

Ifjaink közül néhányan részt vettek a FIRESZ által szervezett téli ifjúsági tábor ötnapos alkalmán Jókán.

február 29.

A Nőegylet szokásos havi összejövetelén 16.30-tól Kustyán Györgyné gimnáziumi tanár tartott előadást Jókai Mór munkásságáról.

március 1.

A Teológia tantermében este 6 órától nt. Kovács Zoltán szőnyi lekipásztor tartott előadást „Akart-e Jézus egyházat?” címmel. Erre az előadásra gyülekezetünk tagjai is meghívást kaptak.

március 3.

Gyülekezetünk nőtagjai 5 órától részt vettek a Nők Világinapja alkalmával megtartott istentiszteleten az ortodox templomban. Igehirdetéssel Fazekas Zsuzsanna segédlelkészünk szolgált.

március 5.

Istentiszteleten emlékeztünk meg a világban élő leprásokról, s egyben hálát adtunk a gyülekezetünkben folyó lepramisszióért is. Az igeszolgálatot Riskó János, a Budapest-Budai Gyülekezet lelkésze végezte. Majd délután 15.30-kor gyülekezeti termünkben felesége, Riskóné Fazekas Márta, szintén mint a megnevezett gyülekezet lelkésze és egyben a Magyarországi Lepramisszió munkatársa tartott diavetítéses előadást.

A GYERMEK-ISTENTISZTELETEK RENDJÉRŐL

1. csoport - óvodások

vezetők: Simonné Rácz Márta; Csiba Krisztina; Csekei Timea

helyszín: A templom melletti kis ház

2. csoport - 1. és 2. osztályba járó gyerekek

vezetők: Farkas Attila; Viola András; Tömösközi László

helyszín: A teológia nagyterme

3. csoport - 3. és 4. osztályba járó gyerekek

vezető: Rácz Tibor

helyszín: A teológia kisterme

4. csoport - 5. és 6. osztályba járó gyerekek

vezető: Csiba Zoltán

helyszín: A teológia udvar felőli terme

KÜLÖNLEGES ALKALMAK

KIRÁNDULÁS:

Minden hónap első szombatján, délelőtt 9-12 óráig.

VENDÉG-IGEHIRDETÉS:

A nagypéntek délelőtti istentiszteletkor.

GYERMEKTÁBOR:

a farszke szervezésében.

Heti állandó gyülekezeti alkalmak:

hétfő: reggeli áhítat 8.00; házi bibliakörök 18.00

Határőr u. 7/7.; Ferencesek u. 28. (a teológia internátusának gondnoklakásán); Munka u. 2.; Hviezdoslav u. 3/4.; Komáromi Kacz Endre u. 34.; Király püspök u. 21/16.

kedd: házasság bibliaköre 18.00

csütörtök: női bibliaóra 17.00 ó; istentisztelet 18.00; férfi bibliaóra 19.00

péntek: agendaoktatás 15.45; ifjúsági bibliaóra 16.30 (az 1998-1999-ben konfirmáltaknak); énekkari próba 18.00

szombat: ifjúsági bibliaóra 18.00

vasárnap: istentisztelet 10.00; istentisztelet 18.00

Fogadóórak a lelkesi hivatalban: minden hétköznap 9.00 - 12.00

A lelkipásztor fogadónapja: szerda 9.00 - 12.00 és 14.00 - 17.30

(sürgős esetben - temetés bejelentése, lelkipozítás esetén - a lelkipásztor bármikor kereshető)

KIS TÜKÖR a Révkomáromi Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja. Megjelenik minden negyedévben. Főszerkesztő: Fazekas László. Szerkesztőség: Révkomárom, Jókai u. 34. sz.. Kéziratokat nem adunk vissza.

Eklézsiánk múltjából

A reformáció Magyarországon a mohácsi csatavesztés, illetve az ország háromrésze szakadása (1541) után kezdett elterjedni. A megváltozott katónapolitikai helyzet bizonyos értelemben kihatott az addigi monolitikus egyházi életre is.

A római katolikus vallás megreformált (megújított, felújított), bibliai alapelvekhez visszatérő irányzata, a protestantizmus, gyors ütemben terjedt szét Nyugat-Európában. A Luther, Kálvin és Zwingli által új alapokra helyezett egyházi tanítás mélyen érintette a keresztyénséget.

Földrajzilag tekintve keleti irányban Magyarország, illetve Erdély keresztyén társadalma vette fel a megújított hitet. Érdemes megjegyezni, hogy mind a reneszánsz kultúrtörténeti irányzata, mind a reformáció csupán a Kárpátok által körbezárt medencéig terjedt. A nyugatról érkező szellemi hatások a történelmi Nagy-Magyarországnál tovább már nem terjedtek. Tehát Magyarország valóságos végvára lett (és ma is az) a hitújító reformáció mozgalmának.

A XVI. és XVII. század fordulóján már az ún. királyi Magyarországon is létrejönnek az első gyülekezetek. Városunkban, Révkomáromban, először a várban szolgáló német zsoldosok által vált ismertté a reformáció hitújító mozgalma. I. Ferdinánd 1527-ben - tehát közvetlenül a mohácsi tragédia után - német helyőrséget állít Komárom várába. Parancsnokuk a szász Braunstein Ernő volt, majd őt követte Hardeck János. Mindketten protestánsok voltak. Nekik köszönhető, hogy 1530-tól a komáromi várban, már a megreformált vallási tanokat követő és hirdető prédikátorok - mai nyelven szólva: tábori lelkészek - szolgáltak.

Komáromban azonban csakhamar kialakulnak a helyi közösségek is. Az első hazai protestánsok a dunai naszádosok voltak, akiket **Huszár Gál** vándorpredikátor térített az új hitre. Bibliamagyarázó tevékenységét rendkívül eredményesen végezte, úgyhogy a XVII. század elején Komárom lakosságának nagyobb része már Kálvin tanítását követte.

A reformáció további terjedésének megakadályozására Oláh Miklós esztergomi érsek Ferdinánd királytól kér felhatalmazást, hogy az őskeresztyén alapelveket hirdető Huszár Gál prédikátort Komáromból eltávolíthassa.

PhDr. Szénássy Zoltán

**„Jobb a paréjnak étele, ahol szeretet van,
mint a hízlalt ökör, ahol van gyűlölség.”**

(Péld. 15,17)

Megnyílt a gyülekezet könyvtára!

Március 1-től gyülekezeti tagjaink rendelkezésére áll könyvtárunk sok szép könyvvel, amelyek kölcsönözhetők.

A könyvtár nyitvatartása:

csütörtök 16.00 - 18.00

Minden olvasni vágyót szeretettel várunk!